

KIS LAP

A VESZEDELMES BÁRÁNYKA. (Lásd a 286. lapon.)

18. szám. — 1877. Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XII. kötet.

A KÉT TESTVÉR.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ZER szerencse, hogy a kő nem egykét hüvelykkel alább érte Lajos fejét, mert akkor bizonyosan kiüti az egyik szemét. Így a kalap némileg föltartotta az ütést, de azért mégis nagy seb támadt Lajos homlokán s a vér rögtön elborította arcát. Néhány pillanatig kábultan állt ott az uton, de csakhamar összeszedvén erejét, a patakhoz sietett s addig mosta a sebet, míg végre megszűnt a vérzés; aztán bekötötte fejét zsebkenőjével és sietett az iskolába.

A tanítónak természetesen mindjárt szemébe tünt Lajos bekötött feje és észrevette azt is, hogy Károly nincs az iskolában; a tapasztalt öreg tanító azonnal kitalálta, hányadán van a dolog; de hogy egészen biztosan tudja, az előadás után magához hívta Lajost és kérdé, mi baja történt a homlokán.

Lajos nem akarta elárulni Károlyt, mert a szegény fiu igazán jó testvér volt s meg akarta kimélni durva bátyját a büntetéstől; de hamarjában nem jutott eszébe semmi jó kifogás, csak érthetetlen szavakat mondogatott. A tanító azonban komoly hangon folytatá:

— Kedves fiam, úgy látom, hogy nem akarod megmondani az igazat, hazudni pedig nem tudsz. Ne is tanuld meg ezt a rut bünt, mert ez soha nem vezet jóra. És lásd, hiába is volna; most én mindent tudok már. Károly nem jött el az iskolába, — bizonyosan fél valamitől, fél hogy büntetés vár reá, mert valami csinyt

követett el; és ez a csiny nem egyéb, mint hogy tégedet súlyosan megsebesített. Ugy-é?

Lajos zavartan hallgatott és végre, mikor már sehogysem tagadhatta el az igazat, arra kérte a tanító urat, ne szóljon semmit szüleiknek, nehogy Károlyt otthon is büntessék.

— Kérésed jó szivedről tesz bizonyosságot, de nem gondoltad meg jól, felelt a tanító. Lásd, kedves fiam, ha atyátok meg nem tudja, mily uton halad Károly, akkor nem is fog gondoskodhatni, hogy idejekorán észére térítse a garázda fiut s ennek mi lesz a vége? Az, hogy Károlyban mindinkább gyökeret vernek a rossz szokások és végre szerencsétlen ember lesz. Tehát épen Károly javáért igenis még ma elmegyek hozzátok és beszélék apáttokkal.

Lajos belátta, hogy a jó öreg tanítónak bizony igaza van, de azért mégsem volt kedvére ez a dolog; már előre félt, hogy Károly ezután még nagyobb ellensége lesz s azt fogja hinni, hogy ő, Lajos kívánta megbüntetését.

Az öreg tanító csakugyan kísértelt a malomba és Galambos mesterrel bezárkózva egy szobába, sokáig tanakodtak. Aztán behivatták Károlyt s aligha kedves dolgokat mondtak neki; mert Károly, mikor ismét kijött, még durczásabb arcot csinált, mint máskor s még mérgesebben nézett öccsére, sőt Juliskára is.

Ezután néhány hétig Károlyt ugyan csak keményen ránczba szedte a szigorú apa. Egy molnár legény fölügyelete alatt kellett minden nap pontosan eljárnia az iskolába és onnan egyenesen haza; otthon

pedig ha többé se tanulni nem érle tetést a észére t

Ez

akart te inkább véré, s leányka a szelid kellett kimérni löket, lesz a f digi vis

Eg

a régi többé a volt ny Végre fordul iskolát és külö a malor gyen m jobban lánál.

El

uj fogl rolyt; j elég ug fájdalor dig, mi életmód terhére gyázni épen m

pedig házi áristomja volt, nem mehetett többé se csónakázni, se madarászni, hanem tanulnia kellett, míg a nyári szünidők meg nem érkeztek s az apa megelégette a büntetést azon reményben, hogy a fiu végre észére tér és megjavul.

Ez a reménység azonban nem igen akart teljesülni s Károly ezután csak még inkább sértegette, bántotta kisebb testvérét, sőt a kedves Juliskát is, mert a leányka természetesen mindig Lajosnak, a szelid, jó fiunak fogta pártját. Sokszor kellett az apának ujából szigorú büntetést kimérni s csak az vigasztalta a jó szülöket, hogy majd idővel, ha nagyobb lesz a fiu, megjön az esze és belátja eddigi viselete helytelenségét.

Egy-két esztendő mult el ilymódon, a régi csöndes boldogság nem lakott többé a malomban, Károly miatt soha sem volt nyugalom és békesség a családban. Végre mégis úgy látszott, hogy jobbra fordul a dolog. Károly elvégezte a falusi iskolát s mivel nem akart többet tanulni és különben is elég izmos ifju volt, apja a malomba vette őt, hogy most már legyen molnárlegény, ezt a munkát talán jobban megkedveli a könyvből való tanulásnál.

Eleinte valóban úgy látszott, hogy az új foglalkozás egészen megváltoztatja Károlyt; jókedvűen dolgozott a malomban s elég ügyes is volt minden munkában. De, fájdalom, ez nem sokáig tartott, csak addig, míg Károly bele nem szokott az új életmódba. Alig néhány hét múlva már terhére volt a munka s ugyancsak vigyázni kellett rá, hogy meg ne szokják, épen mikor legsürgösebb dolog akadt a

malomban. És mikor aztán szabad ideje volt, sietett be a faluba, hogy a hozzá hasonló vásott pajtásait fölkeresse; azt hitte, hogy mert már nem jár iskolába, mindent tehet, amit felnőtt emberek tesznek, még rosztat is és szülei nagy szomorúságára akárhányszor ittasan, tántorogva jött haza, véres arccal, mert a vásott czimborák rendszeren összeverekedtek és véresre agyabugyálták egymást.

Ezalatt Lajos szorgalmasan járt az iskolába és gondosan lelkébe véste a böles tanításokat, melyeket a jó öreg tanító urtól hallott. Mindig első volt a tanulók között s midőn végre az utolsó vizsgálatot is szép sikerrel letette, maga a lelkész és a tanító ur is azt mondták Lajos atyjának:

— Kedves Galambos mester, ez a fiu bizony megérdemelné, hogy tovább taníttatná a városban valamire, amire kedvet érez. Itt a mi falusi iskolánkban már nem tanulhat többet.

Galambos mester nagyon megörült, mikor fiát ekként dicsérni hallotta s el is határozta, hogy bár áldozatába kerül, teljesíti a fiu kívánságát s a szomszéd városban kereskedőségre fogja taníttatni. Volt a városban egy gazdag keseskedő ismerőse, kinek lisztet szokott volt eladni s kit igen derék embernek ismert. Bement tehát e kereskedőhöz és így beszélt vele, nem fogadná-e be Lajost tanulónak a boltjába? Buzás ur — így hívták a kereskedőt — a legelső kereskedő volt az egész vidéken; nagy boltja, nagy raktárai voltak s mindenki szerette és becsülte a derék férfit. Galambos uram tehát nagyon megörült, mikor kérdésére Buzás ur így válaszolt:

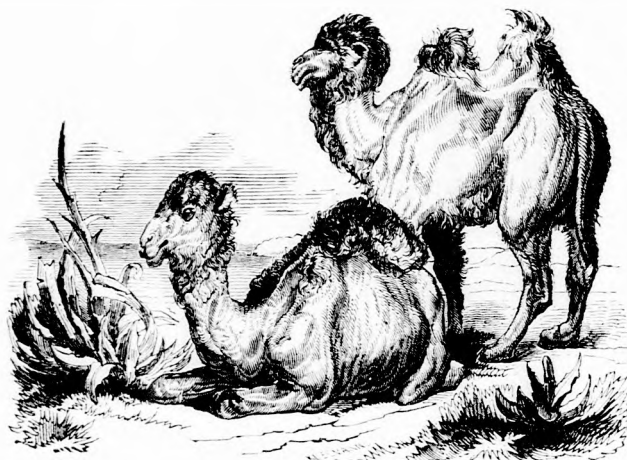
1874

— Épen jókor jött, kedves Galambos mester. Tegnap szabadult föl egyik inasom s épen azon törtem a fejemet, hol kapok egy jóraivaló, derék fiút, akit üzletembe fölfogadhatnék. Hiszem, hogy az ön fia derék gyerek; tehát csak hozza be mentül elébb. Meglássá, olyan embert nevelek belőle, hogy öröme telik majd benne.

Néhány nap mulva tehát Lajos bucsut vett szüleitől, testvéreitől, falusi pajtásaitól s a városba ment. Buzás ur szí-

vesen fogadta, de egyuttal komolyan elmondta neki kötelességeit s Lajos megígérte, hogy igyekezni fog megnyerni főnöke megalégedését.

Igyekezett is szavát beváltani, ám bár ez nem volt könnyű dolog, mert egy nagy kereskedésben kora reggeltől késő estig van ám dolog s Lajosnak eleinte még ugyancsak fáradságába került megtanulni, hogy és miként fogjon a munkához. De mert figyelmes, iparkodó volt: csakhamar

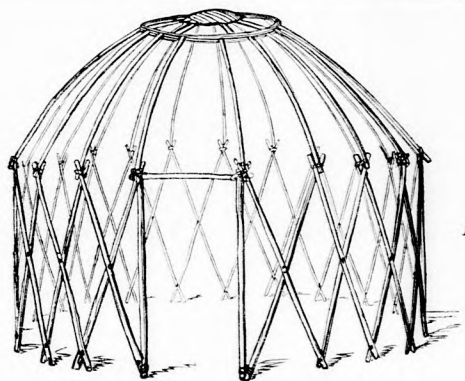
TATÁROK KÖZT. Egy- és két-pápu teve. (Lásd a 286. lapon.)

tulesett a nehezebb részén s ügyességével, szorgalmával gyorsan haladt előre. Nem telt belé sok idő s Buzás ur Lajost szerette legjobban valamennyi segédje és tanulója között; ezt meg is írta az öreg Galambos mesternek, Lajoshoz egyszer pedig így szólt:

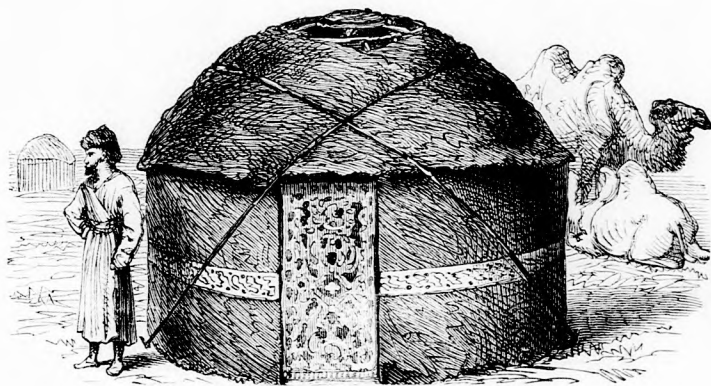
— Kedves fiam, látom, hogy belőled derék ember fog válni. De ha igazán boldogulni akarsz a világban, nem elég

az, amit itt a boltban megtanulsz; kell még kissé több tudományt is szerezned, olyat, melynek mint kereskedő hasznát vehessed. Ha tehát akarsz tanulni, én minden vasárnap szívesen leszek tanárod. Van sok jó könyvem, magam is sokat tanultam és tapasztaltam a világban; örülnék, ha benned jó tanítványra találhatnék.

(Folytatása következik.)

TATÁR SÁTOR-FA.

TATÁR SÁTOR KÜLSEJE.

TATÁR SÁTOR BELSEJE. (Lásd a 286. lapon.)

A KISÉRTET A CSÖNGETYÜBEN.

— Beszélyke. —

(Vége.)

ÁSNAP este jó mamánk csakugyan megtette, hogy szobánkba jött s velünk együtt leste a kísértetet. És hogy jobban láthassa, nyitva hagyta a szoba ajtaját, gyertyát gyújtatott a pitvarban és úgy ült le a szobában, hogy a nyitott ajtón keresztül egyenesen a csöngettyüre láthasson. Izgatottan, nagy kíváncsisággal vártuk a rejtélyes csöngetést, — s nem kellett sokáig várnunk, csakhamar megszólalt az a halk, rejtélyes csöngetés. Pedig most már mamánk is láthatta, hogy igazán senki sincs a pitvarban, a szél sem mozgathatja, mert a külső nagy ajtó bevan csukva.

— Talán valami éjjeli lepke vagy légy röpdés ott, bele ütődik a csöngettyübe s azért szól, mondá mamánk, láthatólag csodálkozva.

Közelebb ment és figyelmesen körülnézett, de sehol semmi, még egy legyecske sem látszott s épen mikor mamánk a csöngettyüre nézett, — ez alig észrevehetőleg megmozdult és halkán csöngetett.

— Ez valóban nagyon furcsa, szóló mamánk megütközve.

— Ugy-é mama, ugy-é! kiáltottuk mindnyájan, sápadtan az ijedtségtől.

— Most nem mondhatok semmit, szóló a mama. Menjeteke aludni, holnap majd meglátjuk.

De mi bizony az este ugyancsak sokáig nem tudtunk aludni... most már erősen hittük, hogy mind igaz, amit az öreg dada annyiszor mesélt, ott van a ki-

sértet a csöngettyüben! Mamánk hallotta s nem tudott ellene semmit mondani... most már tehát csakugyan igaz. És mi-alatt mi ekként ijedeztünk, az öreg dada egészen büszke volt, hogy végre belátjuk, milyen igazak az ő meséi. Egészen meg voltunk zavarodva.

A következő nap már nemcsak mi gondolkoztunk mindig erről a kísértetről, hanem mamánk is; ebédnél pedig elmondta az egész históriát édes apánknak. Apánk szigorú ember volt s főleg az efféle babonás dolgokat nagyon nem szerette; bizonyosan igen keményen megpirongatott volna mindnyájunkat, ha a mama nem mondja, hogy valóban ő maga is hallotta azt a rejtélyes, csodálatos csöngetést.

— Jól van, kedvesem; ha magad is hallottad, akkor nincs más hátra, mint hogy én is meghallgassam. Ma este majd ott leszek és nyakon csipem azt a szegény kísértetet.

Most már még nagyobb fontosságott nyert előttünk a dolog! Édes apánk jön, hogy hallja a kísértetet!

Az öreg dada diadalmasan mosolygott s így szólt:

— Csak jöjjön! Majd úgy jár, mint a mama! A mamácska sem hitte eleinte, de aztán mégsem tagadhatta el.

Vacsora után édes apánk csakugyan eljött szobánkba és mély csöndben lestük ismét a nyitott ajtón át a kísérteties csöngetyüt.

Megint csak rövid ideig tartott a várakozás, — a halk, rejtélyes csöngetés

csakham
s a csön
fojtott l
Ha apá
kot, akk
kisértet

Éd
zett kör
fejét ráz
szik nek
jon réa.
a pitvar
egyszer
hozzám

—
el a kéz
sarokba

—
jan meg

—
Né
rész és
melyre
fürészel
dugva.
nat al
darab k
részen r

—
letetek

Ó
sejében
lyukbar
hanem
kövér
ről én
szokott
az egé
gyarazá

csakhamar megszólalt. Édes apánk fölkel s a csöngetyü közelébe ment, mi pedig elfojtott lélekzettel vártuk, mi fog történni. Ha apánk sem tudja megfejteni ezt a titkot, akkor már aztán semmit késég, akkor kísértet lakik ott a — csöngetyüben!

Édes apánk sokáig figyelmesen nézett körül, maj ismét a csöngetyüre s fejét rázogatta. Látszott, hogy nem tesszik neki ez a dolog, nem tudja, mit mondjon reá. Néhányszor végig sétált föl s alá a pitvaron és mélyen elgondolkozott... egyszerre azonban fölkaczagott s így szólt hozzám:

— Tóni, menj a szobámba és hozd el a kézi fűrész; a kályha mellett van a sarokban.

— A fűrész? kiáltottuk mindnyájan meglepetve. Minek?

— Mindjárt meglátjátok.

Néhány percz múlva ott volt a fűrész és apám, székre állva, azt a léczet, melyre csöngettyü meg volt erősítve, lefűrészelte, épen ott, ahol a drót bele volt dugva. Ezzel a munkával néhány pillanat alatt elkészült s midőn a felső léczdarab kezében maradt, azt a lefűrészelt részen megnézte és nevetve kiáltá:

— Tudtam! Ime, itt van a ti kísértetek!

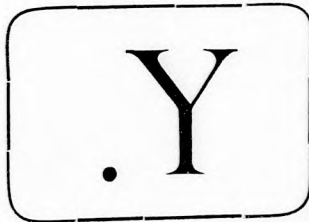
Odaszaladtunk és láttunk a lécz belső részében meglehetősen nagyságu lyukat, a lyukban pedig — — kísértet? Nem épen, hanem láttunk egy jókora hosszú vastag, kövér — rovar, egy fa-furó férget, melyről én már tudtam, hogy száraz fában szokott élni. Rögtön kezdtem is gyanítani az egész rettenetes kísérteti dolog magyarázatát; édes apám pedig így szólt:

— Lássátok, ettől a szegény féregtől ijedtetek meg oly nagyon, e miatt hittetek el olyan bolondságot, hogy kísértet lakik a csöngetyüben! Nézzetek ide. E féreg véletlenül épen ott fészkelte meg magát a fába, a hol a csöngetyüt tartó drót vége van. Nappal, mikor az ajtó sokat mozog és rázogatóják, a féreg félénken meghuzódott; este, mikor minden csöndes, megmozdult s ide-oda hánykódott lyukában; ilyenkor megérintette a drótot, természetesen csak igen gyöngén mozdithatta meg s ettől aztán a csöngettyü is megmozdult kissé és hallottátok a halk csöngetést. Ez volt a kísértet, melyet lestetek!

Szörnyen szégyenkezünk, különösen az öreg dada meg én. Édes apám azonban ezuttal nem igen pirongatott meg, hanem inkább komoly hangon mondá:

— Kedves gyermekeim, emlékeztek meg erre. És ha valaha ismét valami csodálatost láttok vagy hallotok, ne gondoljatok többé holmi badarságra, hanem azt tartsátok eszetekben, hogy a világon mindennek megvan a maga egyszerű, természetes oka. Néha nehéz az ilyen okot megtalálni, de aki gondolkozik, végre rá talál mégis s nem engedi magát semmi furcsaság által megcsaladni!

BETÜREJTVÉNY.

1874

PETITE. (Lásd a 282. lapon.)

PETIKE.

— Vörösmarty Mihály. —
(Képpel a 280—281. lapokon.)

Bús mogorván ül Petike,
Ha ha ha!
Péter és bu! a menykőbe!
Mi baja?
Anyja kémlí hü szemekkel —
Jó öreg!
Azt gondolja fiaeskája
Tán beteg.
»Kell galuska, Peti fiam,
Eszel-e?»
„Dehogy eszem, dehogy eszem,
Ki velem!”
»Kell bor, édes szép fiaeskám,
Iszol-é?»
„Degy iszom, dehogy iszom,
El velem.”
»Kell-é sarkantyú eszínádra,
Petikém?
Kalpagodra toll s mentédre
Rókaprém?»
„Mit nekem toll, mit nekem prém,
Sarkantyú.
Ha szivemben, mint a róka,
Rág a bu!”
»Kell-é könyv, a szomszéd könyve,
Biblia?»
„Mit nekem könyv, a beszéd mind
Szó fia.
Egy barátom van nekem csak
A halál;
Az, tudom, hogy innen-onnan
Lekaszál.”
»Az egekre! Peti fiam,
Meg ne halj!
Amyi benned a sobajtás,
Mint a raj.

Áttidézzem tán Juliskát?
Láthatnád?»
Szól mogorván Péter urfi!
„Hol van hát?”

Ármány-adta Péterkéje!
Még mi nem volt a bibéje!
Sem kalapja, sem mentéje,
Sem a sarkantyú zenéje,
Nem kell neki róka májja,
Sem a szomszéd bibliája,
Nem kell neki bor, galuska,
De bezzeg kell a Juliska.
Bár negédes és hamiska,
De vidor, szép és piroška.
Sem ehetnék, sem ihatnék,
Csak Julesával nyújaskodnék.

»Ej Petike, szép fiam, hát
Ez a baj?
Gondom lesz rá, hogy nagyot nőj,
S meg ne halj.
Most takarodj iskolába
Rosz fiu!
Meg ne lássam hogy pityeregsz,
Félre bu!
Iskolában a Juliskát
Elfeledd.
Isten, éltet, tíz év múlva
Elvehet'd!»

rint esz
a papa
Szalad
tak, fic
ebbe es

sunk va
keressü

hol teg
ismerj
jó esem

M
asszon
birt lé
tek a
helyre
kertbe
megfe
tosan
részéb
tak el
mert
asszon
ritésn
testvé
dig m
kora

A SÜN-CSALÁD

vagy

Röf, Bőf és Nyőf szomorú kalandja.

(Képekkel a 284. és 285. lapokon.)

(Vége.)

IGAN, gondtalanul haladtak előre s ugyancsak örültek, hogy most végre egészen a maguk kedve szerint cselekedhetnek, nem kell félniök, hogy a papa vagy a mama megpirongatja őket. Szaladgáltak is jobbra-balra, ugrándoztak, ficzkándoztak, de a mindig éhes Bőf ebbe csakhamar belefáradt és így szólt:

— No most már elég a játékból, lássunk valami okosabb után. Én éhes vagyok, keressünk enni valót.

— Ez jó lesz, felelt Röf urfi. De hol?

— Legokosabb, ha oda megyünk, a hol tegnap voltunk szüleinkkel. Ott már ismerjük a járást és bizonyosan találunk jó esemegét.

— Igazad van. Menjünk oda!

Megindultak szaporán s Nyőf kissasszony, ki folyton nyomukban járt, alig birt lépést tartani velök. Nemsokára elértek a major közelébe s ráakadtak arra a helyre is, ahol tegnap bebujtak volt a kertbe. Most is bejutottak szerencsésen s megfélekedezvén arról, mily félénken, óvatosan osont be tegnap a papa a kert belső részébe, egészen hetykén és bátran haladtak előre. Maguk sem tudták, hová jutnak mert még soha sem jártak itt. Nyőf kissasszony nem is mert tovább menni a kerítésnél, ott leste, milyen jó szerencse éri testvéreit; Röf és Bőf azonban addig-addig mentek, míg a kert közepén egy jó-kora tó partjára értek.

— Ugy látszik itt nem jó helyen járunk, szólt Bőf urfi. Itt nem látok sem almát, sem körtét.

— Se baj, addig keressünk, míg találunk.

— Csak a sok keresés közben valami ellenségre ne bukkanjunk!

— No bizony, nem félek én senkitől, szólt Röf urfi hetykén.

Megfordultak tehát — de ekkor egyszerre oda lett ám nagy bátorságuk, mert három lépésnyire tőlük ott állt az ellenség, akit tegnap az okos apa emlegetett, de akiről ők ma egészen megfélekedtek: ott állt Kaffancs, a kertész mérges kutyája s ugyancsak vicsorgatta fogait a hivatalan vendégékre. Röf urfi, ki épen az imént oly nagyon vitézkedett, ugyancsak megijedt, de nem akarta még bevallani s mert nem is igen tudta, milyen erős az ellenség, nagy elszántsággal szembeszállt vele. De csakhamar meggyőződött, hogy ő bizony gyöngé törpe a kutyával szemben; Kaffancs mérgesen harapdálni kezdett, miközben hangosan ugatott. Röf urfi azon vette magát észre, hogy orra veszedelmeben forog, mindjárt leharapja a kutya. Nem volt hátra más mentség, mint gyorsan összegömbölyödni és tüskéivel védeni magát a veszedelmes ellenség ellen. Meg is tette, hirtelen összegömbölyitotta magát s egészen biztosan hitte, hogy most már biztosságban van. Bőf urfi pedig, mikor látta, hogy vitéz testvére úgy megijed, gyorsan futásnak eredt, ily módon biztosabban remélvén megmenekülni.

Kaffancs egy-két percig nem tudta, mit tegyen: a szökevény után szaladjon-e vagy pedig elébb Röf urfival végezzen.

1874

Szörnyen bosszantotta az, hogy Rőf urfi oly hirtelen eldugta az orrát s nem lehet bele harapni; elhatározta tehát, hogy előbb ezzel végez, csak aztán szalad a másik után. Igen ám, de ez nem könnyű dolog volt; amint Kaffancs hozzányult az öszsegömbölyödött sünhöz, ennek tüskéi megvérezték lábát, orrát s hiába ugatott még olyan mérgesen is, — a sünt semmikép sem tudta bántani.

Sokáig ugrált Kaffancs erre-arra s végre, okos kutya lévén, kitalálta, mit kell tennie: hengeríteni kezdte a sünt, addig addig, míg Rőf urfi egyszerre a tóba pottyant. Ez már aztán igazán nagy veszedelem volt, erre nem volt elkészülve! Kiegyenesedett és uszni próbált, de nem tudott! A parton pedig Kaf-

RŐF ÉS BŐF URFIK IJEDELME.

RŐF URFI VESZEDELME.

fancs folyton ugatott, de ez volt Rőf urfi szerencséje, mert a kertész figyelmessé lett a kutya által okozott zajra, oda ment s meglátván a vízben eviczkélő sünt, kifogta. Persze, nem azért fogta ki, hogy szabadon bocsássa, hanem kendőbe kötve, bevitte a házba, hogy ott a gyerekek mulassanak vele. Szegény Rőf urfi tehát szomorúan belátta, hogy fogságba esett, soha sem jut többé vissza a szép szabad erdőbe, szüleihez!

Mialatt Rőf urfi ilyen sorsra jutott, Bőf urfi egész erejéből futott . . . futott, maga sem tudta, hova. Azon vette magát észre, hogy egy ajtóhoz ért, ez az ajtó pedig tágas udvarra vezetett, hol sok apró csirke, liba, kacska sétálgatott s kaparászott a homokban. Bőf urfi ennek látára egészen elfeledte a

kertben veszedelmét szölt ma — Olvénitt nagy pász helytam! Itt csibék m papa azt hogy ha mint aká a világo járt lom! Ez lakoma Azt ledte hogy a uttal tette ök bék köz az ajtóh gált egy esipe, — tehát re földre agyon a rapni. D bekétsé védte m tentően öreg k meglátv kéje ve odasiete elkerge ellenség urfi azo akarta

Nyőf kisasszony a kerítésnél kíváncsián leste a visszatértöket. Sokáig hiába leste, aztán türelmetlenségében fölkapaszzkodott a köfal egy omlados helyén a kerítés tetejére, hogy jobban láthassa, mi történik a kertben és udvarban, látta is és nagy szomorúsággal épen arra gondolt, hogy fogja otthon szülőinek elmondani Rőf és Bőf balsorsát, — midőn a kertben sétáló gyermekek őt magát is észrevették.

— Nini! Egy kis sündiszno! Fogjuk meg!

Nyőf kisasszony nagy ijedelemmel iparkodott futni, menekülni, de hasztalan. A gyermekek gyorsabban tudtak szaladni, utólérték, elfogták, bevitték a házba s bezárták a ketreczbe, Rőf és Bőf urfiak mellé.

Sirva, szomorkodva nézett egymásra a három testvér. Sokáig szólani sem tudtak bánatukban s végre Nyőf kisasszony sóhajtván mondá.

— Utólért a büntetés szófogadatlan-ságunk miatt! Fogságba jutottunk, többé soha sem térhetünk vissza a szép szabad erdőbe, hol boldogan élhattünk volna, ha jó szüleinknek engedelmesskedünk!

Rőf és Bőf urfiak bünbánólag bevallották hibájokat. De ez többé nem segített a bajon. Nyőf kisasszonnyal együtt fogságban maradtak mindvégig, többé soha sem jutottak vissza a szép erdőbe, hol többi rokonaik boldogan, szabadon éltek.

A VESZELMES BÁRÁNYKA.

(Képpel a czimlapon.)

ENYHE, meleg tavaszi időben
Sétálgattam a város-erdőben.

Virágos gyepek, a fákon gazdag lomb,
Zöld szőnyeggel van bevonva a domb.

Kellemesen zavarván a esendet:
Fa sudarán kis rigó fütytyentett.

És a tájat méhbebe fogadva:
Ragyogott a város-erdő tava.

Sima vizén hattyu-anya uszkált,
Hivogatva négy hattyu fiókját.

Egyszerre csak a vén hattyu szisszen —
Baj van, baj van! Anyátokhoz frissen!

Mert a parton rettenetes állat
Fenyegeti a kis hattyueskákát.

Rettenetes! Az ám! Száját tátva —
Parton bámul egy kicsike bárányka.

TATÁROK KÖZT.

(Képekkel a 276., 277. és 288. lapokon.)

HIRBŐL, névről még mai nap is ismeretes nálunk a tatár nép, emlegeti még az is, aki soha sem látta és azt sem tudja hol és merre lakik az a tatár? Tréfásan mondogatni szoktuk, ha valami nincs kedvünkre: »vigyen el a tatár«, s mindez onnan van, mert hajdan, régmúlt időkben sokat jártak szép hazánkban vad tatár sereggek, gyilkoltak, pusztítottak s oly rettenést okoztak, hogy ennek emléke több száz esztendő multával is fenmaradt.

Most már vége a tatárok nagy hatalmának, nem járnak többé Európába pusztítani, csak otthon, hazájukban barangolnak szerte s háborgatják a szomszéd békés népeket. Tatárok laknak kisebb számmal Európában is, még pedig Törökországban és Oroszországban; de igazi hazájuk Azsia középső része, itt volt régentén is

hatalmas b
ezernyi ser
Vitéz, keg
szerette. M
hozzájok
valóságban
tök az ide

Vann
városokba
talmuk m
gokra va
»khán«-na
tudatlanol
és meddő,
gozni ped
kevés tel
nek tevéi,
ból áll leg
De m

a tatár tö
helyök si
patokban
ahol vize
ütnek s a
juhaik em
tán fölke
mig ujbó

A v
szága a t
a kétpup
egyforma
szak, és
nek bel
minden l
hátára r
a sátor m
vernek a
valy-és
lyukat h
láb beb
igen jut
porodva

A
lakói is
szerre m
számáro
fürgébb

hatalmas birodalmuk, honnan sokan száz-
ezernyi seregekkel indultak hódításokra.
Vitéz, kegyetlen nép volt, csak a harc-
szerette. Még most is olyan s bizony jobb
hozzájök csak így papíroson utazni, mint
valóságban, mert könnyen baj érheti köz-
tök az idegent.

Vannak tatár törzsek, melyek rendes
városokban és falvakban élnek; régi ha-
talmuk már eltűnt, most kisebb orszá-
gokra vannak oszolva és fejlődésüket
»khán«-nak, »emir«-nek nevezik. Nagyon
tudatlanok, szegények, az ország sivatag
és meddő, a föld nem sokat terem, dol-
gozni pedig a tatár nem szeret. Nagyon
kevés tehát köztök a gazdag ember, aki-
nek tevéi, barmai vannak. A házi állatok-
ból áll legfőbb kincsök.

De még szegényebbek ezeknél azok
a tatár törzsek, melyeknek állandó lak-
helyök sincs. Ezek kisebb-nagyobb csa-
patokban barangolva élnek a pusztákon;
ahol vizet és legelőt találnak, ott sátort
ütnek s addig maradnak ott, míg tevéik,
juhaik enni valót találnak a legelőn. Az-
tán fölkerelkednek és tovább vándorolnak,
míg újból alkalmas helyre találnak.

A vándor tatárok legbecsesebb jó-
szága a teve. Itt nemcsak az egy-, hanem
a kétpupu teve is látható, mindkettőnek
egyformán hasznát veszik. Tejét megisz-
szak, és bizonyos részegítő italt is készí-
tenek belőle; vándorlásaik közben pedig
minden holmijokat, az egész sátort a teve
hátára rakják. Mint a képen láthatjátok,
a sátor inkább kunyhó alakú; fakarókat
vernek a földbe, ezekre ráfeszítik a bi-
valy- és tevebőrt és oldalt csak éppen akkora
lyukat hagynak, hogy egy ember négykéz-
láb bebujhatik; táncolni való hely nem
igen jutna odabent, hanem csak összeku-
porodva kell ülni.

A nagy pusztá síkságokon a városok
lakói is csak nagyobb csapatokban egy-
szerre mernek utazni, tevéin, lóháton vagy
számáron. A számár itt sokkal erősebb és
fürgébb, mint nálunk s jól használható

nagyobb utazásra is, mert sok nélkülözést
megbir. A vándor tatárok, ha szerit tehe-
tik, sokszor meg is támadják és kirabol-
ják az utasokat, mert rendszeren csak a
gazdagabb emberek és a kereskedők
mennek nagyobb utra. Ezeken kívül látni
azonban a pusztákon rongyos, éhes, so-
vány embereket is, kik gyalog ballagnak
napokig a forró homoksivatagon keresztül;
ezek ájtatos zarándokok, kik szent csele-
kedeteket vélnek végbevinni, ha keserve-
sen, több heti gyalogolással, szenvedéssel
eljutnak olyan helyre, ahol valamelyik ta-
tár próféta sirja van. A gazdagabb uta-
zók, ha ilyenekkel találkoznak, megaján-
dókozzék őket eleséggel és a vándor, vad
törzsek sem bántják e szegény zarándo-
kokat, sőt nagy tiszteletben tartják és
megvendégelik őket.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XII. köt. 15-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Szinház.“

Helyesen fejtették meg: Lehoczky
Emma, Frank Mór és Albert, Szeremlei Piroška,
Schwarz Kálmán, Torossy János, Majtényi Re-
gina, Viktoria és Margit, Fraenkel Mariska, Ro-
hoczky Lajos, Kollerich Margit, Unger Béla,
Remenyik Pista, Nerolda Károly, Szongott Vetti,
Csepreghy Vilmos, Koller Honka, Bódy Irma,
Rozinger Gizella, Jenny és Béla, Molecz Károly,
Mihelyi Jenő, Spiczter Vilma, Hóbor Kálmán,
Knebel Kornél, Jenő, Feri és Kálmán, Bodó La-
jos, Zinzenheim Ilona, Kunstadt Jakab, Singer
Adél, Csolnoky Viktor, Kumer Béla, Kremnitzky
Józsi, Kovács László, Boross Ilona, Csáka Aurél,
Jeszenszky Matild és Anna, Fáy Mariska, Wie-
ner Géza, Kutassy Erzsike, Szalacsi Mariska és
Gizella, Jezovics Ilona, Marika és Kálmán, Ré-
czey Janka, Sziklássy Etelka, Epstein Gyula,
Sipos Vilma, Hegedüs Irma és Pista.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 14-ik számában kö-
zölt betűrejtvény megfejtését utólag beküldték
még: Török Sarolta, Schiffer Imre, Weinberger
Ilka, Regina és Zsani, Neuman Etelka, Wiener
Miksa, Zsóry Gyuri, Szabó Endre, Lichtman Giza
és Vilmos, Sipos Vilma, Epstein Gyula.

1874

TATAROK KÖZT. I. társaság a tatór pusztán (Lásd a 286. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.